

Kovács Gergő

2013 első novellája

2013 első novelláját 2013 első napjaiban írtam, pár nappal a világvége után, lila asztali lámpám és a monitorom emésztő fényében, jóllakottan és derűsen, mint egy gödölye. Pár nappal azután, hogy találkoztam Tóth Irmával, aki bearanyozta törekeny éveimet.

Az első novella ennél fogva Tóth Irmáról szól, róla beszél, őt célozza meg. 2012. december 30-án, kora délután pillantottam meg a Péterfy és a Nefelejcs utca sarkán. Az arcára tekert sál miatt egyedül a szeme ragyogását láttam, máskülönben egy nindzsára hasonlított, aki a sarkon áll és nézi a falat. Mivel a hasonló találkozások villámcsapásairól, meg az őket követő kóválygásokról többet tudunk, mint kellene, fölöslegesen mindezt nem ecseteljük.

Miután Tóth Irma másra várt, és miután én sem őt kerestem, csak belébotlottam, mint üregi nyúl a döglött vakondba, így a beszélgetés nyögvenyelősen indult, de nem minden dinamizmus nélkül.

– Olyan a szemed, mint a smaragd! – mondtam.

– Micsoda? – kérdezte.

– Az egy drágakő – mondtam. – A smaragd.

– Mit szeretnél? – kérdezte.

– Semmit – mondtam.

Eddig megvolnánk. Ennyi, meg egy bambi. De a valódi végzet nem hagyja magát eltéríteni, ennek szellemében az apályból föltört a dagály, kevésbé szerényen a cunami, hogy elárassza a lakott területeket, hogy virágba boruljon Tóth Irma története, és ne haljon bele a hamvaiba.

– Van egy szál cigid? – kérdezte.

– Van – mondtam.

Tóth Irma könnyei nekieredtek, nem a cigaretta miatt, hanem valami másért, valami fájdalom miatt, ami benne volt, és most jutott eszébe.

– Sőt, van egy pár söröm is – mondtam.

– Akkor ígyunk egyet – mondta.

Nem tűnik bonyolultnak mindez, és nem is bonyolult, de hozzá kell fűzni, hogy a zsigeri áthidalások mögött komoly munkálatok folynak, évek, akár évtizedek áldozatos munkássága a pillanatért, ami áthidal majdan ezt vagy azt, és átérsz az egyik partról a másik partra.

Hogy világos legyen, elmesélek egy történetet azokból az időkből, amikor Quentin Tarantino mellett dolgoztam a Kill Bill című film forgatásán mint statiszta.

- Karaj! – üvöltötte Quentin, aki folyton üvöltött.
- Készen állok! – ez voltam én.

Csapó!

Uma Thurman szembefordult velem, sárga motorosdzsekiben és kibontott hajjal lovagolt a pillanaton, amikor lecsaphatja a fél lábamat. Japán jakuza voltam, és mindenképpen meg kellett állítanom Uma tombolását. A fél világot átutazta, hogy bosszút álljon valami sérelemért, és nekem kellett megállítanom.

– Büdös ribanc! – így szóltam serényen, és nekirontottam, hogy átadjam a kukacoknak.

– Érzéssel Karaj, érzéssel! – üvöltötte Quentin, aki magánkívül volt.

Nem értettem, hogyan lehet érzéssel megsemmisíteni valakit.

Quentin elnyomott egy csikket az órája számlapján, és nem tudta, hogyan tovább. Uma ellenben tudta jól, és lesújtott rám a Hattori Hanzo kardjával. Éppen csak elsiklottam előle, ahogy a tekintet siklik a tárgyakon. Majd visszasiklottam, és orrba vágtam a műkardom tokjával. Umának eleredt az orra vére, és Quentin leállította a jelenetet.

Quentin elmagyarázta nekem, hogy Umának kezd elege lenni, bánjak vele kedvesebben, és tartsam magam a koreográfiához. Elnézést kértem Umától, megemlítettem neki, hogy ő a kedvenc színésznőm az összes közül, aki a földön él. Megpuszítottam az arcát. Kértem tőle autogramot. A következő felvétel alkalmával ugyanott találtam el, csak kicsit erősebben. Quentin tajtékozott, Uma viszont megnyugtatta és mosolygott rám. Akkor értettem meg, hogy a nőket bármikor orrnyergesen vághatod, ha kellőképpen szereted őket. A forgatás végén utánanézttem, mit jelent Uma keresztnéve. Uma egy hindu istenség, az áldások adományozója. Ezek után mindent tudni véltem.

Évekkel később Tóth Irma is az áldások adományozója szerepében tündökölt. Megittuk az összes sörömet, aztán megkérdezte, mihez van kedvem. Nem ellenkezett, így hát szerelemben estem, ami sötét verem, földszagú gyökerekkel és napban bolyongással. Hiába tudtam ilyen okosságokat, a tudás nem mentett meg a szerelemtől. Végül annyira átjárt a szerelem, hogy magamhoz vettem egy ezrest és kíséltam a nonstopba sörért. Tóth Irma szerelmes egyetértésével. Tóth Irma berakott egy számot a Demjén Rózsától, amíg visszaérek.

Szinte röppültem, így a meglepetés erejével hatott a hiányzó névsora a lakásban:

- a pénztárcám,
- a mobiltelefonom,
- egy rúd Pick szalámi,
- Tóth Irma.

Leginkább Tóth Irmát hiányoltam. Hagyott egy levelet, hűtőmágnessel a hűtőre tapasztotta.

„Köszönök mindent Karaj! Jól éreztem magam! Lazíts, drága! Hallgass zenét, vagy nézd meg a Kill Billt!” (alíírás: Irma)

Megnéztem a Kill Billt, és próbáltam lazítani. Beállítottam Uma Thurmant háttérképnek. Aztán Tóth Irmára gondoltam napokig. Elkésérített, hogy nem szerettem eléggé.